

Listy

z Rokycan

2-2011

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvoji, pakli
tvoje paže chce, všechny stroje stojí!
Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a
svobodu neválčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 14. Jen pro vnitřní potřeby.

Tvořit nové poměry

PhDr. Miloslav Ransdorf, europoslanec za KSČM

90 let od založení komunistické strany je příležitostí k úvaze, čím naše strana je a čím být může případně býti má. Je totiž veliký rozdíl mezi tím, jaká naše strana už dnes je a jak ji líčí média, případně česká pravice a její protektor na Hradě. Tito lidé tvrdí, že silná podpora pro KSČM je důsledkem ztráty paměti. Já ale tvrdím, že se k nám lidé přiklání i proto, že jsme strážci historické paměti. Jestliže německý filosof Friedrich Nietzsche říkal, že člověk budoucnosti je člověk s nejdelší pamětí, dalo by se to vyložit tak, že ten, kdo chce být skutečně svobodný, včetně svobody vzhledem k ohlupujícím médiím, musí mít vědomí kontextu. Tam, kde se ztrácí kontext, kde nastupují fabrikovaná izolovaná tzv. fakta ve formě několikavteřinových klipů, tam začíná manipulace a možnost ztráty svobody. Komunikační hojnost v této podobě může být i informační chudobou. KSČM se nikdy nehodlá smířit s klipovou podobou světa, je to strana, která chce udržet vědomí kontextu vývoje i změn. Kontext v časové vertikále i horizontále, nikoli ztráta paměti je tím, co tvoří základ úspěchu strany. **Proto bojujeme vedle politické a ekonomické demokracie i za demokracii informační. Lidské naděje, zklamání a utrpení se nedají zredukovat na stupiditu několik vteřin trvajícího klipu zbaveného dalších souvislostí.**

Jen vědomí kontextu může být základem strategie strany, pochopení situace společnosti i celých skupin obyvatelstva, jen tak lze jít cestou skutečně účinné pomoci, pomáhat jednotlivým vrstvám a skupinám pochopit jejich skutečné zájmy. Jen tak lze pochopit náš současný postoj k problémům českých průmyslo-

Co nám zanechala minulost

Tuším 7. února t.r. jsem náhodou poslouchal relaci v plzeňském radiožurnálu, v níž se mluvilo o dvou českých uměleckých velikánech. Kterýsi žurnalista se ptal kteréhosi „odborníka“, zda Voskovec a Werich byli umělci levicoví nebo pravicoví. I jal se „odborník“ posluchačům vysvětlovat, že snad nebyli ani levicoví, ani pravicoví, ale podle něj že byli takový „levý střed“. Jelikož prý ve své době v divadle i ve filmu tepali jak pravici tak levici-například i Sovětský svaz v kterési zmínce o Dněprostroji. A zřejmě taky ve filmu „Hej rup“, kde stará rachotina (nákladní automobil) se tak hrůzně třásla, až z mléka v hliníkových bandaskách „vytřásla“ máslo, z čehož měli všichni nezaměstnaní velkou legraci, neboť z ničeho nic měli „maslostroj“. Kdo by si ze starší generace nepamatoval na ten krásný film a na nezaměstnané „hejrupáky“. Kdo by si nepamatoval na film Svět patří nám, na řadu divadelních her jako byla Těžká barbora aj. Na četné písně Voskovce a Wericha, zhudebněné jejich vzácným přítelem Jaroslavem Ježkem.

Jiří Voskovec, Jan Werich i Jaroslav Ježek nebyli pravicoví ani „středoleví“, ale ve své době to byli vynikající bojovníci proti narůstajícím fašismu, proti kapitalismu, proti vykořisťování a útlaču lidových mas. Jakékoli dnešní vedlejší diskuse o tom, že nepatřili k levici, jsou slepé a zavádějící, falešné a vyjadřují snahu doslova ukrást prostým lidem jejich duchovní chleba. Což by zajistě bylo velkým hurávitězstvím pro dnešní pravičáky, kdyby našli nějaký skutečný argument k takovému tvrzení. A že ve své tvorbě tito umělci kritizovali i levici – to je přirozené a samozřejmě, neboť levici tvořili především lidé – i se svými chybami i s ideály. Naštěstí k levici se po celém 20. století – a zejména v meziválečném období – klonila drtivá většina českých a československých intelektuálů, básníků, spisovatelů, umělců, herců atd.

A tak necháme v našem únorovém čísle „Listu“ zazpívat všem nezaměstnaným, bezdomovcům a prostým lidem jednu z těch písní Jiří Voskovec, Jana Wericha, Jaroslava Ježka, které jsou vysoce aktuální podnes, i když byla napsána v r. 1937.

Hej, pane králi

(Jan Werich, Jiří Voskovec, Jaroslav Ježek)

Bereme na potaz učené bakaláře.

Et item doktory, et item rektory.

Proč jenom chudák trhán patří do žaláře?

Vždyť mezi boháči jsou také potvory!

Kdyby nás chudáky lépe znal pan král,
snad by nám odpověď dal.

Hej, pane králi, nebud' líný, vem hadry a jdi mezi lid,
poznáš, co je živořit z dřiny, uvidíš za den tolik špíny,
do smrti nebudeš mít klid.

A vůbec velkomožní pání, přijďte se na nás podívat,
vy pání, kteří jste tím vinni, že bída z lidí vlky činí,
že vlky z lesů žene hlad.

Myslete si, že jsme jen lůza, že se nás nemusíte bát.

Jednou však popadne vás hrůza,

až pod okny vám budem rvát.

Hej, křečkové a bařtipání, je čas, budeme účtovat,
pánové, sami jste tím vinni,

že bída z lidí vlky činí, že nás proti vám žene hlad.

vých podniků. **KSČM není stranou zapomnění, ale stranou na rozumu založené komunikace a solidární akce. Stavíme na každodenní zkušenosti lidí, analyzujeme ji a v ní hledáme ty body, které jednak navazují na náš program, jednak přesahují sféru každodennosti.** Lidská zkušenost, i ta nejobyčejnější totiž vždy má v sobě i prvek projekce zaměřené do budoucnosti. **Bylo chybou předlistopadové politiky, že upadla do prezentismu, do obhajoby přítomnosti a status quo a opomíjela tuto stránku každodenní lidské zkušenosti.**

Protože stavíme na zkušenosti lidí, snažíme se uvědomělou formou rezonovat jejich zájmy, sny, obavy i ambice, aniž bychom ztráceli ze zřetele onen projektivní moment, nemluvíme už jazykem politických orgánů, oním odporným newsspeakem, který tak popouzel naše spoluobčany a který se stal dokonce předmětem zájmu jazykovědců. Opakuji znovu: **jsme strana sebevědomých a svobodných občanů a mluvíme jejich jazykem.** Víme dobře, že v českých zemích byla pravdivost a síla sdělovaného slova vždy předmětem kritického posouzení. Tak například v polemice s církevními autoritami se tábořský senior Mikuláš Biskupec z Pelhřimova zamýšlel nad tím, že jazyk může být nástrojem porozumění i zastírání a klamu. Kladl proti sobě jazyk autorit a jazyk svobodné komunikace. Dodal bych, že jestliže jazyk může mít tuto dvojí roli, tím spíše obrazové sdělení ve věku klipových televizních zpráv. V nich mohl mít například Ronald Reagan pověst velkého komunikátora, i když odpověděl méně otázek než presidenti před ním a přestože ho David Stockamn nazýval skladištěm cizích myšlenek. Chceme, aby komunikace nebyla jednosměrná, aby byla spontánní a odrážela skutečné zájmy lidí.

Tím se ve svých úvahách o tom, jaká naše strana je a jakou by mohla či měla být, dostávám k dalšímu bodu. **Zakladatel našeho hnutí, Karel Marx se precizně vyslovil, že idea, která se odtrhla od zájmu, vždy utrpěla ostudu.**

To se bohužel stalo i našim předchůdcům a odvažují se tvrdit, že se v tempu ještě rychlejším toto přihodilo i dnešním takzvaným demokratickým stranám. (Ostatně si myslím, že o tom, kdo je či není demokrat rozhodují v demokratické společnosti občané ve volbách a nikoli hlouček vyvolených na Hradě či ve Sněmovně 4.) K těm zájmům jako základu politiky je ale třeba učinit několik vysvětlujících poznámek. Řeknete si, a jaký je pak rozdíl vůči liberálům, konzervativcům či sociálním demokratům. I ti staví na zájmech a socialista Craxi řekl skoro cynicky, že oni už nemají ideály, ale pouze manažují zájmy. Všichni víme, jak to dopadlo a sledujeme, jak se i Havlem vyznamenaný Kohl propadl stejným směrem, totiž do politické a morální diskreditace. Možná je to osud všech politických celebrit (celebrita není totéž co osobnost), které naši polistopadoví presidenti vyznamenávají. Komunisté se nespokojují s fenomenalitou, s jevovou stránkou věci, ale snaží se o její narušení, destrukci. Usilují o to, aby byl odhalen skutečný zájem, který neleží na povrchu. Parafrázoval bych známou myšlenku z Kapitálu o vědě v tom smyslu, že kdyby se jevo-

vý zájem a skutečný zájem kryly, levicová politika v pravém slova smyslu by nebyla možná.

Proto také přesně rozlišujeme mezi politickým přesvědčením a veřejným míněním a nikterak nepodléháme triumfalistickým náladám, je-li řeč o současných preferencích veřejného mínění. Veřejné mínění je častokrát daleko od pochopení skutečných zájmů. **Říkáme-li, že chceme sblížit volební potenciál strany a její volební výsledek, máme na mysli to, že dnes drtivá většina obyvatel sdílí tytéž priority s naším programem. Jenže oni nevědí, že žádají totéž, co KSČM.** Pohyb hodnotových preferencí naznačuje, jaká je struktura skutečných zájmů a kam by se mohl ubírat vývoj politické podpory. **Ovšem za jednoho předpokladu, že dokážeme neuvědomělý souhlas s programem strany měnit ve vědomé přitakání naší politice.** To, co je nesmírně obtížné na politice, jak ji chápeme my, je to, že vyžaduje racionální pochopení a vědomý souhlas těch, ke kterým se obrací. **Proto nám tak vadí dnešní ubohá politická kultura v naší zemi,** mnohé iracionální rysy politického diskursu. Proto chceme udržet racionální rovinu, stejně jako racionální obsah politické debaty, protože jenom za těchto podmínek je otevřená cesta k pochopení skutečných zájmů. Musíme stále převádět jevový pohyb, pohyb v živlu fenomenality na pohyb hlubinný. Víme, že se dlouhá léta budeme pohybovat v rovině liberálního diskursu, ale nesmíme se jím nechat pohltnout. V tom je složitost a vnitřní rozpornost našeho postavení na české politické scéně. Proto usilujeme o změnu struktury veřejného mínění. **Je to tím složitější, že česká společnost prochází prudkými sociálními změnami, vždyť nejméně 40% našich spoluobčanů pracuje v jiném povolání než v roce 1989 a asi jeden milion občanů změnil z politických důvodů své zaměstnání. Zanikají celé výrobní obory, roste nerovnost mezi celými skupinami obyvatel i dramaticky se zvětšují rozdíly mezi jednotlivými regiony.** Poměrně homogenní společnost se polarizuje, protože takzvaná střední třída je slabá a v poslední době se dokonce propadá. Je tu i kontext zahraničněpolitických změn, který hluboce zasahuje do domácího dění.

To vše se podepsalo na tom, že propadly strany bez ideového a mezinárodního zázemí. V Čechách se toto ví dávno. **Už Karel Havlíček soudil, že bez idejí se politika dělat nedá.** Jen politikaření a politický čachr se bez idejí obejdou. **To není náš případ. My stavíme své pojetí politiky na včlenění do mezinárodního zázemí našeho hnutí, kterou už překonalo svou krizi a prochází procesem obnovy, nové formulace svých přístupů a strategií. Stejně důležité je pro nás vlastní ideové zázemí naší politiky.** Soudíme, že silné vlastní politické kultuře a jejímu teoretickému zázemí musíme věnovat maximální pozornost. Jen tak se vyhneme směřování taktiky, strategie a teorie, které se tolik podílelo na tragických omylech našich předchůdců. Jestliže jubilující Jiří Suchý před lety zpíval, že trocha poezie nikoho nezabije, snad to platí i o teorii.

Z činnosti OV KSČM Rokycany v měsíci lednu 2011

Okresní organizace na svém zasedání dne 19.1.2011 projednala podle plánu práce na I. pololetí 2011 zprávu o činnos-

ti VV OV KSČM ze dne 5. a 12.1 2011. Doporučila aby se plénum stranického orgánu zabývalo informacemi z jednání vyšších stranických orgánů, hlavně zasedáním VV ÚV, ÚV a zasedáním krajské rady KSČM. V tomto bodě byla rozebrána aktuální politickoeconomická situace jak ve společnosti, tak i v jednotlivých místech působení ZO KSČM našeho okresu. Zhoršující se situace zapříčiňuje i větší nespokojenost a silnější existenční obavy našich spoluobčanů. Nezaměstnanost a obavy z budoucnosti lidí našeho okresu má v důsledku i nepříznivý vývoj na kriminalitu a vzhledem k psychické situaci obyvatelstva stoupá i konzumace lehkých drog nejen u dospělých, ale hlavně u mládeže. V této souvislosti ZO KSČM cítí spoluzodpovědnost a snaží se zlepšit součinnost hlavně se zastupiteli zvolenými za KSČM.

Plenární zasedání tohoto orgánu projednalo i hospodaření minulého roku, které bylo dle rozpočtu 2010 realizováno s mírným ziskem. Letošní rozpočet bude naopak zatím se ztrátou cca 40.000 Kč. Úsporná opatření OV KSČM se budou týkat nejenom všech jejích členů, ale i kulturních a společenských akcí pořádaných nejen pro komunisty, ale i ostatní spoluobčany. Byly předloženy výsledky inventarizace a stanovisko okresní revizní komise k hospodářské zprávě a inventarizaci. Tímto byl splněn každoroční úkol a spolu se stavem členské základny byly materiály odeslány ÚV KSČM k jejich následné kontrole.

V dalším bodě byla projednána příprava MDŽ, 1. máje, oslav osvobození, oslav založení KSČM a Dne dětí. Jednalo se o finančním, kulturním a místním zajištění těchto akcí.

Jako hosté byli pozváni na zasedání OV nově přijatí mladí soudruzi, kteří se aktivně zapojili do diskuse k jednotlivým bodům a dále nabídli svou aktivní činnost ve straně, kde mohou využít zkušeností ze svých profesí.

Zasedání OV KSČM po projednání předložených zpráv a informací, přijalo usnesení k výše uvedeným bodům a uložilo výkonnému výboru vyhodnotit diskusi z tohoto jednání a toto vyhodnocení předložit na zasedání OV KSČM 16.3.2011. S obsahem jednání seznámit na pracovní poradě předsedy ZO KSČM.

Do příštího zasedání dostali členové OV KSČM i předsedové ZO úkol, zamyslet se nad stavem členské základny v okrese a do příštího zasedání podat návrhy na řešení tohoto problému.

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM Rokycany

18.1.2011 se v budově OV KSČM uskutečnila členská schůze ZO č. 23 Rokycany

Tato organizace je složena z relativně mladších členů strany a z velké části z některých podnikatelů našeho okresu. 14 členů zúčastněných mělo na programu jednání informaci z vyšších stranických orgánů a plnění úkolů této ZO vyplývajících z usnesení VV, OV, VKR, KR, VV ÚV a ÚV KSČM. Program jednání byl dále specifický v souvislosti se zaměřením jednotlivých členů o úkoly komunistů v jejich profesích či podnikání. Plnění jednotlivých úkolů přednesl v krátkých vystoupeních

každý člen a ukázal na úkoly, které můžeme plnit vlastními schopnostmi a neplnit v důsledku politiky naší vlády v současné ekonomické krizi. Za prvé byli přítomní informováni o kriminalitě mládeže našeho okresu a převážně v okresním městě. Nejzávažnější problém je mimo jiné v šíření narkomanie. V posledním období se zvyšuje procento uživatelů drog z takzvaných měkkých na tvrdé drogy. Dalším jevem se kterým se setkávají děti a mládež je nárůst šikany. Ukazuje se že je to velký problém a je třeba se jím zabývat a snažit se hledat řešení hlavně sami u sebe, v rodině a ve škole.

Projednávána byla i výše nezaměstnanosti v okrese. V důsledku poklesu zakázek u některých podnikatelských subjektů zákonitě dochází k velkým existenčním problémům a tím spojené platební neschopnosti a to nejen samotných podnikatelů, ale i jejich zaměstnanců.

Naši zastupitelé informovali o své práci v okresním městě. O situaci v zastupitelstvu, kde se odráží rozložení politických sil. Zdůraznili potřebu přítomnosti obyvatel města na jednáních zastupitelstva. Z usnesení ke zkvalitňování členské základny byla podána informace o přijetí pěti nových členů strany, z nich někteří již byli přítomni na samotné schůzi. Diskuse všech směřovala k řešení výše uvedených otázek a právě mladí soudruzi nastínili možnosti jejich řešení. Aktivně se tak zapojili do činnosti této specifické organizace.

Karel Šmejkal, předseda ZO č. 23 Rokycany

Z jednání ZO KSČM v Hrádku

Členská schůze ZO KSČM 31. ledna 2011 byla připravena a provedena s následujícím programem:

V úvodu byl projednán plán práce základní organizace na první pololetí roku 2011.

Přítomní byli seznámeni se závěry jednání OV KSČM prostřednictvím ss. Veselého a Vainarové.

Dále přítomné seznámil s. Branka s výsledky prověrky zkvalitňování členské základny.

Čestným hostem jednání členské schůze byl předseda Rozhodčí komise ÚV KSČM s. Levý. Ten ve svém vystoupení hovořil o problematice z posledního zasedání ÚV KSČM a o ekonomické situaci naší republiky. V následující diskusi zodpověděl řadu otázek od přítomných členů organizace. Závěrem jednání zazněl potlesk, který vyjadřoval uspokojení s průběhem členské schůze i poděkování za vystoupení s. Levému.

Miroslav Veselý

Ani první, ani poslední (aneb nezaměstnaný, to je vlastně sranda)

S myšlenkou, že nejsem první ani poslední, mě mé nohy zanesly na pracovní úřad, abych využil "výhody" současné společnosti a zaregistroval se jako nezaměstnaný. Po 44 letech práce, a žádná práce mně nebyla cizí, jsem byl nucen k tomuto ponížení přistoupit. Přiznám se, že to na mě působilo zvlášť deprimujícím způsobem.

Než jsem byl vyzván, abych vstoupil do kanceláře, upoutaly mě výrazy dalších přítomných, kteří se zde rovněž nacházeli ze stejného důvodu jako já. Ne každý z nich dokázal

skrýt své pocity a tak převažovalo zoufalství a pocit beznaděje.

Ať žije ta t.zv. "Sametová revoluce"!

Miroslav Veselý

Zatím světu vládnou doktríny „vyvolených“ - četníků

Doktrínou býv. presidenta USA Ronalda Reagana bylo rozbít SSSR a socialistické země a nastolit v nich tvrdý kapitalismus. Tato doktrína byla realizována, lidé „zblbli“ a strhli ze sebe teplý kožich, který je chránil před zimou a oblekli si papírový kabát, který je nechránil před ničím. Za to se mu dnešní čeští „vlastenci“ chtějí zavděčit tím, že navrhuji, aby největší letiště v Česku, Ruzyňské letiště bylo přejmenováno na letiště Ronalda Reagana, aby se tak pevně utvrdilo, že Česká republika je již 51. státem USA.

Doktrínou 43. presidenta USA Georgie W. Bushe (v Česku známého pod přívlastkem Radarový Křovák), byla „Regime Change Polici“ neboli násilného svrhávání režimů nepřátelských Spojeným státům na planetě Zemi. Co z toho vzešlo? Předem se omlouvám, že budu citovat některé pasáže z komentáře historika Jana Eichlera, (Právo 10.2.2011), který je mnohem lépe zasvěcen do americké zahraniční politiky, než mnozí z nás. Prvním projevem této Bushovy doktríny bylo svržení tálibánské diktatury na podzim r.2001 v Afghánistánu. „Pak Bush vyhlásil nesmiřitelný boj tzv. ose zla, kam zařadil Irák, Irán a KLDK. Na jaře roku 2007 byl svržen a oběšen irácký diktátor Saddám Husajn. Následovat měli další. V té době propukl strach nejen v Teheránu, ale i v Damašku a dalších možných destinacích z akcí nejsilnější armády světa... Na podzim téhož roku vyhlásil tzv. *Iniciativu velkého Středního východu* (GMEI)“, kterou sledoval dalekosáhlé změny v oblasti od Afghánistánu po Maroko a od Turecka po Mauretánii. „Bush přitom otevřeně přiznal základní pohnutky projektu: svrhnout všechny režimy, které by byly hrozbou buď pro samotné USA nebo pro Izrael“. Iniciativa „potvrdila především další prohloubení vazeb mezi dvěma národy, které se považují za vyvolené a za nejvyspělejší...“ Hlavním cílem Bushovy Iniciativy bylo nejprve odstranit režimy přímo či skrytě podporující Hamás a další palestinské organizace...“ a protiamerická a protiizraelská hnutí. „Až nakonec měl přijít hlavní tah - vyřešení vleklého a stále výbušného izraelsko-palestinského konfliktu“-samozřejmě ve prospěch USA a Izraele (v čele s palestinskou kolaborantskou vládou). A jaký je výsledek této Bushovy Iniciativy? „Když se vše, co se v této oblasti dosud odehrálo, dá do souvislosti s tím, co nyní probíhá v Tunisku a v Egyptě, lze shrnout tak, že 43. americký prezident se nakonec dočkal. **V islámském světě probíhají zásadní, svým způsobem světodějně politické změny. Má to ale háček-neuskutečňují je americká vojska na základě prezidentova zadání. Prosazuje je síla, které se říká arabská ulice...**“

Bush sliboval globální hegemonii (po dobrém i po zlém – ale většinou po zlém). Nový prezident Barack Obama proklamuje globální vedení. Zdá se, že mezi těmito alternativami je obrovská propast. Je proto otázkou, zda USA a její mocný vojensko-politický potenciál zřekne zbraní, násilí a agrese či zvolí cestu „globálního vedení“ či globální spolupráce. Spolek USA-Izrael se tomu však bude zuby nehty bránit.

Co přinese zítřek, nikdo neví. Jestliže si však „arabská ulice“ konečně uvědomí svou historickou roli a sílu, spolek „USA-Izrael“ to nebude mít lehké. (Cis)

Neomalenost pana profesora Erazima Koháka

Společali jsme na to, že i v Česku žijí slušní lidé i mezi intelektuály. Se zájmem jsem četl komentáře profesora, o němž se říká, že je filosofem – Erazima Koháka, který ve svých písemných projevech často hledá cestu pro současnou společnost i sociální demokracii. V nich vyjadřoval poměrně přijatelné názory pro levici. Ale v komentáři, publikovaném dne 8. února 2011 v Právu podtitulkem „Konsenzus, koalice, kšefty“, překvapil slušnou čtenářskou obec neomluvitelnou neomaleností – vědomě nazval bývalého presidenta Československé republiky Gustáva Husáka „*H(n)usákem*“. Není to tiskový překlep, ale skutečnost. Cituji odstavec, ve kterém tento pan uklouzl: „*Tehdy za „H(n)usákova“ reálného socialismu to bylo pochopitelné...*“ atd.

Pane profesore, urazil jste bývalého presidenta československého státu, kterému dnešní presidenti nesahají ani po kotníky, urazil jste presidenta i Slovenské republiky, jejíž obyvatelé v drtivé většině ho uznávají a veřejně ctí podnes, urazil jste presidenta, kterého ctí i mnozí obyvatelé ČR. Ten prezident se jmenoval Gustáv Husák, nikoliv Gustáv „H(n)usák“. Máte pětku z etiky. (Cis)

Výstižný titulek i pro Česko:

Kdo bude vládnout na Hradě pražském?

Citujeme titulek z internetového deníku iDNES.cz z 28. ledna 2011 10:15, (aktualizováno 12:06)

Americký velvyslanec se ujal na Hradě funkce. Bude čumět, prorokuje kníže

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/americky-velvyslanec-se-ujal-na-hrade-funkce-bude-cumet-prorokuje-knize-1nt-domaci.asp?c=A110128_102214_domaci_bar

Nezaměstnanost roste

<http://www.halonoviny.cz/articles/view/215791>

Ivan CINKA

PRAHA středa 9. 2. 2011 – Letošní rok nezačal pro mnohé zaměstnance zrovna nejlépe.

Místo do práce totiž dalších téměř sedmdesát tisíc z nich zamířilo na úřady práce. Nezaměstnanost v lednu pokračovala v růstu, i když prý pomaleji, než očekávali analytici.

Podle včera zveřejněných údajů ministerstva práce a sociálních věcí dosáhla míra registrované nezaměstnanosti na konci ledna 9,7 procenta. Pro srovnání: v prosinci

minulého roku činila 9,6 procenta a v loňském lednu 9,8 procenta. **Úřady práce na konci prvního měsíce letošního roku evidovaly celkem 571 863 uchazečů o zaměstnání.** Jejich počet byl sice ve srovnání s lednem 2010 o 2363 nižší, ale oproti předchozímu měsíci stoupl o 10 312 osob.

V průběhu ledna bylo na úřadech práce nově zaevidováno 67 524 lidí. Evidenci naopak opustilo celkem 57 212 uchazečů, z nichž ale do nového zaměstnání nastoupilo jen 38 498 osob. Zbylých 18 714 vyřazených uchazečů práci nezískalo. Ocitli se tak mimo statistiku ministerstva práce a sociálních věcí, čímž ji vylepšili, a posílili stále se zvětšující skupinu neregistrovaných nezaměstnaných. Když tuto skupinu připočteme k evidovaným uchazečům o práci, vyjde nám, že armáda lidí bez práce má už dnes u nás hodně přes 700 tisíc příslušníků. (Zkrácený článek. Převzato z deníku Haló noviny).

Setkání s Demokracií

Demokracie v realitě může opravdu existovat jen v dvojí podobě: jako Demokracie lidová – pro všechny z nás, kteří pobýváme „dole“, a Demokracie kapitalistická - pro ty „nahore“. Všechny ostatní „demokracie“ jsou obyčejným podvodem, neboť demokracie společně pro bohaté a chudé dohromady v žádném případě nemůže existovat!

Tudle na Václaváku jsem se zcela náhodně setkal s Demokracií, kterou jsem letmo poznal již kdysi dávno ve věku nejútlejším, kdy nad hlavami mých rodných vesničanů létala vojenská letadla a ostřelovala naše chudé venkovské domky, naše zahrádky a polička, ba i zdomácnělá i divoká zvířata, která za rachotu vybuchujících bomb a střel z kulometů prchala zděšeně do svých úkrytů. Tehdy (v době občanské války v Helladě) se říkalo, že se bojuje za nastolení Demokracie v mé rodné zemi, kterou jedni chtěli nastolit v Athénách či na vesnicích, druhí pak údajně ji nechtěli (byli to zřejmě komunisté), neboť jim jaksi nějak vadila. Tak se to povídalo nejen na bojištích, v Athénách, ale po celé zemi.

Tehdy se mnou nechtěla nebo neměla čas mluvit, jelikož měla zaručeně jiné starosti. Já jsem si ji představoval jako krásnou paní středních let, která nikdy nestárne, nikdy neztrácí na svém půvabu a kráse i na moudrosti. Kdysi podle dědečka se ji říkalo taky Athéna, sídlící kdesi na Olympu nebo na athénské Akropoli.

Pak v té válečně vřavě nás sebrala bouře a rozmetala po světě a zanechávala nás tu i onde, jednoho v Austrálii, druhého kdesi v Americe, další v Evropě či v hluboké Asii, kam kdysi před dávnými staletími dorazil i náš prapradědeček Alexandros, ale jelikož to bylo moc daleko od domova, tak se pokusil se svými vojáky vrátit se zpátky do Hellady. Cestou ho ale dostihla smrt, takže je pochován kdesi neznámo v cizině, pročež jeho hrob nemohou navštívit jeho krajané, vzdálení či blízcí příbuzní nebo turisté.

Ale vraťme se k náhodnému setkání s Demokracií na Václaváku. Je zajímavé, že na Václaváku, když se s někým sejdu, tak to bývá vždycky z Muzea dolů po pravé straně a nikdy po levé straně.

Tak tam blízko Jindřišské jsem ji zastavil, slušně pozdravil a jelikož mi byla povědomá, tak jsem pravil:

„Jak se má naše půvabná a nikdy nestárnoucí Demokracie?“

„I jděte,“ povídá, jakápak krásná a půvabná, když se toulám po světě již více jak dva a půl tisíce let a nikdy nestárnu. Víš, hochu, co je to za trápení, když nemohu stárnout a jsem stále stejná? Přiznám se ti, je to utrpení, nestarat se o svůj zevnějšek, o svou tvář, o své ruce, o své tělo, protože se ve mně nic nemění...“

„Inu“, povídám já, „všechno má své výhody i nevýhody. Například člověk. Narodí se jako oškliváček, roste jako zájček, dospěje jako krásný jinoch, pak stárne a stárne, až je z něj tak tvor, kterým kdekdo opovrhne. Zejména v dnešních časech, kdy všichni jsme na obtíž mladým kapitalistům a fašistům, demokratům, aktivistům a dalším, protože takříkajíc jsme snědli svůj krajíc chleba a jsme všem k nepotřebě. Mladí voliči volají na internetu po naší izolaci, případně po inter-naci či nedej bože po likvidaci...“

„I dejte pokoj, to že žádá po vás mladá kapitalistická generace?“

„I žádá, žádá, paninko“, povídám. „Ale čas, který si můžeme pro sebe ponechat, je velmi krátký, proto –já z tištěných novin –mám pro vás několik novinářských otázek, abych si vydělal na polévku. Proto kladu první otázku: Kde v současné době žijete, kde bydlíte a čím se zabýváte?“

„Inu, hochu, chcete to na mně hned napoprvé nějak moc... Tak napřed, kde žiji... Řekla bych tu i onde, ale nejvíce v zemi zvané USA, kde se říká, že je největší, nejlepší a nejdokonalejší Demokracie. To mám být jako já. Ale nikoho nenapadlo zkoumat, proč bývám zrovna tam? Odpovídám: Protože tam je třeba demokracie co nejvíce třeba. Neboť, když se mluví o tom, že je někde dokonalá demokracie, tak to zpravidla bývá obráceně. Pak se snažím pobývat taky jinde, například všude po Evropské unii, kde se o mně taky nejvíce mluví, bývám taky v Izraeli, který o sobě hlásá po celém světě, že je nejdemokratičtější zemi na světě – nebýt samozřejmě těch zlosynů arabských, kteří se snaží Izrael zapálit ze všech stran. Pak pobývám taky v Iráku, kde mě Američané zuby nehty chtějí zasadit místo Saddama Husajna, pak jsem importována na tancích, letadlech a raketách taky do Afghánistánu, kde mám rozkvést do větší krásy a půvabu. Byla jsem taky ve věznici USA v Quantánu na Kubě, ani nevím, co ta americká věznice pohledává na neamerickém území, ale je to tak. V té věznici je největší a nejbolestnější Demokracie, je ušlechtilá a chce tam převychovat všechny extremisty a teroristy. Je to můj hlavní úkol. A když se nenechají převychovat, hrozí jim Smrt...“

„To si nějak nerozumíme..., koktám já, přece Demokracie je samá ušlechtilost a samá šlechtnost...“

„Je to tak, milý pane“, povídá stejnoměrným hlasem Demokracie. „Všude se zavádí všemi způsoby, zejména násilím, Demokracie. Lidé umírají jen proto, aby mi v Káhiře či v Palestině Izraelci postavili sochu jako svůj symbol demokracie...“

„A co zrovna teď... tady v té malé zemi v Česku v srdci Evropy?“, ptám se nesměle.

„Zde podle slov i skutků zdejších vládců pobývám již více jak dvacet let, protože všude kolem se skví samá demokracie, denně se tu setkávám taky se svou sestřičkou Svobodou, ba i s bratříčkem Humanismem, který tu posedává po kavárnách a bordelech a prožívá své věčné mládí v blaženosti. Mými sourozenci totiž, jak jistě poznáváte, jsou Svoboda a Humanismus. Svoboda je lehká holka, Humanismus pak kanóny, letadla, rakety, žoldáci, kteří bojují na cizích územích, aby nás tam zavedli natrvalo. Pak našimi sourozenci je naše sestřička Propaganda, pak Média, našimi příbuznými jsou taky politici, politologové, žurnalisté, antikomunisté, antisocialisté, míroví militaristé, všichni neteroristé, neextremisté, kteří denně svými armádami aktivně zkoušejí, jak jim fungují jejich střelné zbraně na civilistech v Africe, na Středním Východě, v Africe, v Asii vůbec, v Jižní a Střední Americe a samozřejmě v mé kolébce, kdy trvale vzkvívám – v USA“.

A protože v Česku jsem již pevně zakotvena, odlétám do jiných krajin zanechávajíc za sebou zde v Česku své sourozence Svobodu, Humanismus, pak staříka Mejstříka, příbuzného Havla, Štětínu a mnoho dalších, aby si to s téma „komunistama“ vyřídili. Neboť, jak praví, socialisté a komunisté mě – tedy Demokracii, nechťejí...“ (Cis)

Zrušíme, zakážeme, zničíme Komunistickou stranu?

Již se aktivně v kapitalistických kuloárech pracuje na tom zrušit či zakázat činnost Komunistické strany Čech a Moravy – prý jen proto, že používá ošklivý název „Komunistická“, který se nelíbí Mejstříkovi, Štětínovi, Havlovi, Kocábovi a stovkám ba i tisícům dalších antikomunistů – antisocialistů a extremistů.

Se zákazem aktivit prvních komunistů začal jistý ministr vnitra c.k. habsburské monarchie jménem Bach. Období jeho vlády se nazývá „bachovský absolutismus“. Rakouské, uherské, české i jihoslovanské káznice v obvodu vlády Habsburků byly po revoluci r. 1848 plně rebelantů, republikánů (antimonarchistů), demokratů a komunistů.

Celá druhá polovina 19. století, v níž se postupně rodily socialistické ideje a ideje třídního boje, uplatňovaly se v praxi stávkami, ilegálními shromážděními, zakládáním prvních socialistických spolků a organizací, byla naplněna tuhou persekucí především komunistů-socialistů. Stovky a tisíce jich bylo vězněno.

Za první republiky se sice režim změkčil, ale honička na komunisty neustála. Z každé stávky, a bylo jich tisíce – putovaly do okresních a krajských věznic tisíce dělníků a rolníků. K definitivnímu úderu mělo dojít poprvé v historii dělnického revolučního hnutí – a to na příkaz nacistického Berlína – již v období tzv. II. republiky – 1938-15. březen 1939. Tehdy československé úřady

skutečně sáhly pod tlakem domácí i zahraniční reakce ke krajnímu prostředku – k zákazu činnosti Komunistické strany Československa, takže po okupaci ČSR po 15. březnu již němečtí okupanti nemuseli nic zakazovat. Komunistická strana byla zakázána. A podle seznamů, zpracovaných ještě za II. republiky okresními hejtmanskými, mohli okupanti již 16. března 1939 pohodlně zatýkat tisíce členů komunistické strany a posílat je do koncentračních táborů. Po celém období německé okupace stanuli komunisté jako první před popravčími komandy nacistů. Padlo jich tak téměř přes 26 tisíc. A nyní 65 let po této kruté době přichází se stejným návrhem – na zrušení či zákaz činnosti komunistické strany nejčerstvější „demokraté“, kterým je komunistická strana trnem v oku a kteří ji i schváleným zákonem prohlásili za „zločinnou organizaci“. Koho to prohlásili za „zločince“? Obyčejné ale statečné prosté občany, kteří vždycky bojovali za skutečnou svobodu a sociální spravedlnost – obyčejné a prosté lidi a hrdiny. Proč? Protože v r. 1945 na základě Košického vládního programu a tzv. dekretů presidenta republiky znárodnili velkomajetek zrádců kolaborantů, kteří v r. 1948 v legálně vedeném třídním boji legálně zvítězili a pokusili se v zemi vybudovat nový společenský řád zvaný socialismus. Za to ale i za boj za zachování základů socialismu v době tzv. studené války a poválečného **mccarthismu** (severoamerického fašismu 1946-1958), ovládajícího Spojené státy americké, se snažili uchránit Československo od návratu ke kapitalismu.

Současné snahy pravice jsou zcela podobné pokusům evropského fašismu a nacismu umlčet komunistické strany v celé Evropě – nejen v Československu. Ale nepodařilo se jim to, neboť socialistické hnutí vedené komunistickými stranami je nezníitelné. A ještě něco: to, co chce realizovat nynější česká pravice, je zcela nemyslitelné a nestavitelné v zemích Západní Evropy, která se nám dává jako vzor pravé demokracie. Ať se někdo odváží přijít s návrhem zrušit či zakázat činnost Komunistické strany v Heladě, v Itálii, ve Francii, v Portugalsku či Španělsku nebo v samotném Rusku! Co by se poté stalo? Rozhodně by to nebyly nikterak příjemné chvíle pro kapitalismus těchto zemí!

Zakázat KSČM v České republice by znamenalo dát náhubek 15 až 20% obyvatelům této země a umlčet je. A hlasitě řvát do celého do světa, že v Česku vládne skutečná demokracie. Zakázat činnost politické strany, která bojuje za práva obyčejných lidí již více jak sto padesát let (nikoliv jen od r. 1921), která bojuje za skutečné demokratické ideje lidstva, je velká odvaha, ale také ohromující drzost. Neboť ti, kteří se snaží toto učinit, si ani neuvědomují, co přijde zítra či pozítří. Neboť se domnívají, že tu budou vládnout na věčné časy a nikdy jinak (jak zněla polovina jednoho nešťastného hesla za socialismu ve spojitosti se Sovětským svazem).

(Jak to bylo zač. roku 1939 se zákazem KSČ v Rokycanech viz Jednání obecní zastupitelstva Rokycan 24. února 1939: Výměrem okresního úřadu z 9. ledna 1939 byli zbaveni svých funkcí komunističtí členové zastupitelstva. Viz také jednání obecního zastupitelstva 24. února 1939, kronika 18b-19.) (Cis)

Oslavy letošního svátku Mezinárodního dne žen v sokolovně

Svátek žen si připomeneme dne 5. března 2011 (v sobotu) ve velkém sále Sokolovny od 14,00 hod.

Tradičně v březnu každého roku si připomínáme a slavíme Mezinárodní den žen. Připomínáme tak sto let od vyhlášení tohoto dne jako dne boje žen celého světa za rovnoprávnost, za osvobození ženy od nelidských pracovních podmínek, za stejná volební a občanská práva. A slavíme tento den především proto, že v období socialismu byla že-

nám nejen uznána, ale i realizována tato práva a jejich důstojné postavení ve společnosti jako matky, nositelky života, jako aktivní budovatelky nové společnosti i jako nejdůležitější součásti rodiny. Doba po listopadu 1989 plně vrátila kapitalistické poměry, kdy ženy ale i progresivní společnost opět musí bojovat za práva žen, které polistopadový režim zrušil. Dnes se žena opět ocitla v období raného kapitalismu, plného neúcty a vykořisťování, pošlapávání práv žen, kdy se žena stala opět trhem a zbožím, kdy noční šichta je pro ně samozřejmostí. Dnes můžeme našim ženám jen přát, aby se jejich postavení ještě více nezhoršovalo a bojovat o to, aby opět zaujaly ve společnosti své přirozené rovnoprávné místo a nikoliv místo "tržní" a "obchodovatelné."

Letos svátek žen oslavíme v sobotu dne 5. března 2011 ve velkém sále Sokolovny od 14,00 hod.

Výročí

90 let od založení KSČ stojí za to ohlédnout se do historie bojů za lepší budoucnost

V letošním roce si připomínáme 90. výročí založení Komunistické strany Československa. Rádi bychom našim čtenářům připomněli toto nesporně důležité výročí.

Základ komunistické strany, tak jako strany sociálně demokratické, je třeba hledat hluboko v minulosti v letech vlády habsburské monarchie. První zmínky o komunistech, komunistickém hnutí, které se později krystalizovaly jako socialisté a socialistické hnutí, lze nacházet již v polovině 19. století a to i díky vydání slavného Komunistického manifestu od Karla Marxe a Bedřicha Engelse (v únoru 1848). Organizační základy komunistické strany hledáme také na břevnovském sjezdu v r. 1898, kdy byla založena Československá sociálně demokratická strana dělnická. I tam se nachází kořeny komunistické strany. Po demonstracích a oslavách 1. máje 1891 se začala šířit vlna zakládání dělnických spolků a sociálně demokratických organizací. Nejen

v centrech, ale i ve venkovských městech. V r. 1892 byl v Rokycanech ustaven dělnický spolek Rovnost, a v r. 1894 byla založena sociálně demokratická organizace "Svornost". Zakládány byly také kulturní a tělovýchovné dělnické organizace - divadelní, čtenářské a tělocvičné. V době první světové války ustala jakákoliv činnost socialistů, z nichž většina musela narukovat na frontu a bojovat za císaře pána. Na začátku r. 1918 byla činnost sociálně demokratické strany dělnické na Rokycansku obnovena, a tak začala i její aktivní činnost.

Z toho všeho plyne, že komunistická strana se neobjevila náhle a odnikud, ale její kořeny jsou těsně spojeny s bojem dělnické třídy již od poloviny 19. století. V roce 1898 bylo v Rokycanech dokonce vytištěno první velké vydání Komunistického manifestu v češtině (v tiskárně Jos. B., Zápotočného).

1. máje 1919 se sešlo v Rokycanech k první masové oslavě tohoto dělnického svátku na rokycanském náměstí pod základním heslem "**Socialistický národ**" přes 10.000 osob. Účastníci této oslavy věřili, že budou žít nejen ve svobodné republice, ale že se celkově zlepší život pracujících mas. Události však vzaly opačný směr a to i v oblasti politické. To vedlo k varu i uvnitř sociálně demokratické strany dělnické, kde levé křídlo žádalo radikálnější reformy ve společnosti, zatím co pravicové křídlo se připojilo k národní buržoasii. Za této napjaté situace v ní došlo k rozkolu.

Hluboké rozpory ve straně nakonec vyústily v zásadní rozkol a sociálně demokratická levice se organizačně ustavila jako Komunistická strana Československa.

Po ustavujícím sjezdu KSČ v Praze v květnu 1920 byly zakládány i okresní a místní a závodní organizace po celé republice. K založení strany významně přispěl i levicový deník Rudé právo, jehož první číslo vyšlo ještě před založením strany 21.9.1921. Rovněž v Rokycanech sehrál významnou roli týdeník rokycanských socialistů "Spravedlnost", kterého se však záhy zmocnila pravicová sociální demokracie. Tento ztrácel svou čtenářskou obec a v r. 1922 zanikl. Na formování socialistické levice na Plzeňsku sehrála významnou roli i plzeňská Pravda, s níž úzce spolupracovali i dopisovatelé z Rokycan (Václav Gottlieb, Josef Kunc aj.).

Cesta k založení Komunistické strany Československa a konstituování jejího organizačního spektra byla složité a trnitá. Sociální demokracie, která měla ve sporu s KSČ podporu všech struktur buržoasní republiky, získávala postupně všechny materiální pozice - dělnické domy, vydavatelské podniky a jiné organizace.

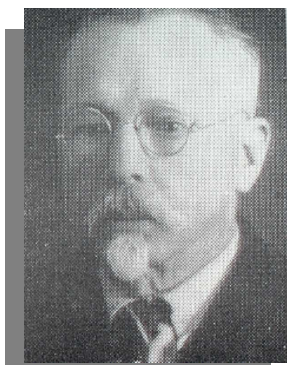
Ve dnech 14.- 16. května 1921 se konal v Praze XIV. sjezd Československé sociálně demokratické strany dělnické (levice), **který se stal ustavujícím sjezdem Komunistické strany Československa**. Rokycanská organizace, jako první na Plzeňsku, se jednoznačně postavila za závěry sjezdu. Mezníkem při založení okresní organizace se stala okresní konference soc. dem. levice, konaná 12.12.1920, která schválila ustavení první okresní marxistické levice ve složení Václav Gottlieb - okr. důvěrník, Josef Oberdörfer - místodůvěrník a Fr. Komárek pokladník. Členové Marie Holá, Josef Karlovec, Hedvika Komárková, Fr. Pálek z Kařezu, Jan Koucourek a Fr. Mašek. Krátce po ustavujícím sjezdu v Praze se sešli příslušníci rokycanské marxistické levice a sto dvacet socialistů prohlásilo:

"Jsme komunisty"

Toto bylo potvrzeno 31.7.1921 na ustavující okresní konferenci KSČ jako první v kraji. Do čela okresní organizace byli zvoleni Václav Gottlieb, dalšími členy vedení byli Fr.Pálek (místodůvěrník), Václav Svoboda (pokladník) a Stanislav Šulc jako okresní tajemník. Dalšími členy vedení byli zvoleni A. Basák, Běhounek, Fuchs, M. Holá, J.Karlovec a Kasal. Celý proces utváření jednotné marxistické, internacionální komunistické strany na Plzeňsku byl dovršen na krajské slučovací konferenci dne 8.8.1922 v Plzni. (Cis, JG).

Náš medailonek Náš medailonek **Václav Gottlieb**

Zavádíme novou rubriku "Medailonek", v které si připomeneme nejvýznamnější postavy levicového hnutí na Rokycansku v letech 1921-1945. Shodujeme se, že v uvedeném období všichni členové strany, kterých v okrese bylo kolem 550 (v r. 1925), kteří žili a bojovali v tomto kritickém období, si zaslouží naší vážnost a úctu.

Z nich jsme vybrali ty, kteří stáli v čele bojů pracujících v době první republiky i ty, kteří se aktivně zapojili do nerovného boje proti nacistické okupaci. V době okupace se podle historických pramenů, zapojilo aktivně do ilegálního boje proti nacistům přes 200 členů komunistické strany, z nichž 80 bylo zatčeno, odsouzeno k smrti a popraveno nebo padlo v boji proti okupantům. Desítky členů strany bylo zatčeno a prošlo martyriem kázní a koncentračních táborů. Někteří přežili, ale mnozí z nich pak doma, po osvobození, zemřeli na následky útrap.

V letošním roce si připomínáme 90 let strastiplné cesty Komunistické strany Československa. Medailonky ilustrují její bojovou cestu za lepší zítřek, který k nám přišel jen na čas do listopadu 1989, kdy byl znova restaurován kapitalismus. Jeho neblahé důsledky prožíváme více jak dvacet let. Není třeba konstatovat, co staronový kapitalismus této zemi i celé Evropě přinesl.

Václav Gottlieb (na fotografii), zakládající člen KSČ, první předseda okresní organizace v r. 1921, zakladatel Revolučního národního výboru v okrese Rokycany v době okupace (r.1943), za což byl nacisty spolu s dalšími bojovníky odsouzen k smrti a 14. února 1944 popraven.

Václav Gottlieb se narodil 28.9.1883 v osadě Chylice (součást Hrádku-Nová Hut') jako jeden ze tří synů Jana a Marie Gottliebových. Do organizovaného dělnického hnutí se zařadil již v mládí a brzy vstoupil do sociálně

demokratické strany dělnické. Po první světové válce, v době rozkolu v soc. dem. straně, se stal vedoucí osobností levice v soc. dem. straně na Rokycansku i v široké oblasti. Byl jedním z iniciátorů podnětu k založení KSČ na Rokycansku a po jejím založení byl pověřen jejím vedením. V následujících letech, a zejména ve 30. letech 20. stol., aktivně pracoval v dělnických masových organizacích, zejména pak v proletářském tělovýchovném hnutí (Federovaná proletářská tělovýchova).

Jako státní zaměstnanec - povoláním železničář - se pro svoje nekompromisní postoje stal pro buržoasní režim nepohodlným. Proto s několika dalšími soudruhy byl propuštěn ze služeb státních drah. Později byl opět přijat jako nový zaměstnanec. Ve 30. letech byl přeložen do Josefovy Hutě v pohraničí. Po zabrání pohraničí fašistickým Německem se vrátil zpět do Rokycan (v té době mu zemřela manželka). V době zákazu činnosti KSČ za tzv. II republiky (1938-březen 1939), se zapojil do ilegální činnosti. Po okupaci ČSR, od r.1941, organizoval peněžní sbírky k podpoře nacisty vězněných a perzekvovaných bojovníků. V říjnu 1942 se stal vedoucím (předsedou) ilegálního Revolučního národního výboru v Rokycanech, který měl oblastní působnost. Po vyjádření jeho odbojové skupiny, v dubnu 1943, byl s dalšími ilegálními odbojáři zatčen a po martyriu výslechů a mučení odsouzen k trestu smrti a 14.2.1944 v Drážďanech popraven.

Před popravou se mu podařilo tajně poslat své rodině několik dopisů tužkou psaných, v nichž vyjadřoval víru v osvobození lidu od okupantů. Zůstal věren myšlenkám svobody a sociální spravedlnosti do posledních okamžiků svého života. Den před popravou napsal svůj poslední dopis, v němž mj. píše: " **... hlavní věc je, že zemřu jako poctivý člověk Čech, jenž žil na tomto světě, aby lidské společnosti prospěl a byl jí celý život užitečný. Mnohomluvně nenasytuje - ale poctivý život věští, tvoří čisté svědomí; máš-li čisté svědomí, smrti se neboj.**"

14. února 2011 uplynulo 67 let od jeho smrti.

**Přijďte 5. března do velkého sálu
Sokolovny v Rokycanech oslavit
Mezinárodní den žen. Program
oslav začne ve 14,00 hodin. Zajištěna hudba k poslechu a k tanci - i občerstvení**

Listy z Rokycan. Měsíčník OV KSČM v Rokycanech. Řídí redakční rada. Adresa redakce: OV KSČM Rokycany, Na Husinci 477, 337 01 Rokycany, telefon: 371722 745, mail: listy.rokycany@kscm.cz, internet: www.kscm.plzen.cz, celostátní: www.kscm.cz, internetová adresa Haló novin: www.halonoviny.cz, Haló rádio: www.radiohalo.cz

Jen pro vnitřní potřeby. Objednávky „Listů“ lze objednat osobně, e-mailem, písemně nebo telefonicky v redakci.